

ALLEEN



DE KRUIDIGE KOFFIE MET EEN flinke schep honing erin smaakt zoet op mijn tong. Precies zoals Crescentia haar koffie altijd bestelt.

We zitten op het paviljoen, zoals we dat al duizenden keren eerder hebben gedaan, met een dampende porseleinen mok in onze handen om de kilte in de avondlucht op een afstandje te houden. Het voelt eventjes aan als alle vorige keren en er hangt een aangename stilte in de donkere lucht om ons heen. Ik heb niet alleen mijn gesprekken met haar gemist, maar ook dit: dat we bij elkaar konden zitten zonder de behoefte te voelen om de stilte op te vullen met oppervlakkig geklets.

Dat is wel raar. Hoe kan ik Cress nu missen als ze tegenover me zit?

Ze lacht alsof ze mijn gedachten kan lezen en zet haar mok op de bijbehorende schotel met een luid geratel dat door mijn botten trilt. Ze buigt zich over de vergulde tafel en neemt mijn vrije hand in haar beide handen.

‘O, Thora,’ zegt ze, en haar stem walst zangerig als een melodie over mijn valse naam. ‘Ik heb jou ook gemist. Maar de volgende keer zal ik je niet missen.’

Voordat de betekenis van haar woorden tot me doordringt, verandert het licht boven ons; de zon wordt steeds feller tot elke gruwelijke centimeter van Cress’ lichaam wordt belicht. Haar verkoolde, schilferende hals, zwartgeblakerd door de encatrio die ik haar heb laten toedienen, haar haren wit en bros, haar lippen grauw als de nepkroon die ik vroeger droeg.

In mijn hoofd vallen de stukjes op hun plek, en ik word overspoeld door angst en schuldgevoel. Ik herinner me weer wat ik haar heb aangedaan; ik

herinner me ook waarom ik het heb gedaan. Ik herinner me haar gezicht aan de andere kant van de tralies van mijn cel en de woedende uitdrukking toen ze me vertelde dat ze zou juichen om mijn dood. Ik herinner me dat de tralie die ze had vastgehouden na afloop gloeiend heet was.

Ik probeer mijn hand los te trekken, maar ze houdt hem stevig vast en haar sprookjesprinsessenglimlach verandert in spitse roofdierentanden met as en bloed op de punten. Haar huid voelt warm aan tegen die van mij, zelfs nog warmer dan die van Blaise. De aanraking is als vuur op mijn huid en ik wil schreeuwen, maar er komt geen geluid uit mijn mond. Ik voel mijn hand niet meer en ben heel even opgelucht, maar dan kijk ik omlaag en zie ik dat hij in Cress' greep in as is veranderd en tot stof vergaan. Het vuur trekt langs mijn ene arm naar boven en langs de andere naar beneden, en verspreidt zich over mijn borst, mijn torso, mijn benen en voeten. Dan vat mijn hoofd vlam en het laatste wat ik zie, is Cress met haar monsterlijke grijns.

‘Ziezo. Dat is toch veel beter? Nu zal niemand jou nog voor een koningin aanzien.’

Ik word met een klamme huid wakker. De katoenen lakens, die vochtig zijn van het zweet, zitten om mijn benen gewikkeld. Mijn maag keert zich om en om, en dreigt zijn inhoud uit te spugen, ook al weet ik niet eens zeker of ik wel iets heb gegeten dat ik kan uitspugen, afgezien van een paar broodkorsten gisteravond. Ik ga rechtop in bed zitten, druk met mijn hand tegen mijn maag om hem tot rust te krijgen en knipper met mijn ogen om aan het donker te wennen.

Het duurt even voordat het tot me doordringt dat ik niet in mijn eigen bed in mijn eigen kamer lig en zelfs niet eens in het paleis. Deze ruimte is kleiner, het bed nauwelijks meer dan een smalle brits met een dunne matras, versleten lakens en een deken. Mijn maag schuift naar één kant en schudt zo dat ik al misselijk ben voordat ik beseft dat het mijn maag helemaal niet is; de kamer zélf beweegt heen en weer. Mijn maag doet de beweging alleen maar na.

Langzaam maar zeker schieten de gebeurtenissen van de afgelopen twee dagen me weer te binnen. De kerker, de rechtszaak van de Kaiser, Elpis die

aan mijn voeten stierf. Ik herinner me dat Søren me heeft gered en dat hij vervolgens zelf werd gevangengenomen. Die laatste gedachte verdring ik meteen weer. Er zijn veel dingen waarover ik me schuldig mag voelen, maar de gijzeling van Søren hoort daar niet bij.

Ik bevind me op de *Smoke*, herinner ik me nu, en ik ben op weg naar de ruïne van Anglamar om daar een begin te maken met het terugveroveren van Astrea. Ik zit in mijn hut, veilig en alleen, terwijl Søren geboeid in een cel onder in het schip vastzit.

Ik doe mijn ogen dicht en laat mijn hoofd in mijn handen zakken, maar Cress' gezicht zweeft meteen weer door mijn gedachten, met roze wangen met kuiltjes erin en grote, grijze ogen, precies zoals ze eruitzag toen ik haar voor het eerst ontmoette. Mijn hart bonst pijnlijk hard in mijn borst bij de gedachte aan het meisje dat ze vroeger was en het meisje dat ikzelf was, dat zich aan haar vastklampte, omdat ze mijn enige reddingsboei vormde in de nachtmerrie die mijn leven was. Dit beeld van Cress wordt echter al snel verdrongen door het beeld van hoe ze was toen ik haar de laatste keer zag, met diepe haat in haar kille, grijze ogen en de verkoolde, schilferende huid in haar hals.

Ze had het vergif niet mogen overleven. Als ik haar niet met eigen ogen had gezien, zou ik het nooit hebben geloofd. Ergens ben ik opgelucht dat ze het wél heeft overleefd, maar ik zal nooit vergeten hoe ze naar me keek toen ze beloofde dat ze Astrea met de grond gelijk zou maken of toen ze zei dat ze de Kaiser zou vragen of ze mijn hoofd mocht hebben nadat hij me had laten executeren.

Ik laat me op mijn rug vallen en land met een doffe klap op het dunne kussen. Mijn hele lijf doet pijn van uitputting, maar mijn geest is een wervelwind van activiteit die zich niet tot bedaren laat brengen. Toch knijp ik mijn ogen dicht en probeer ik alle gedachten aan Cress te verdrijven, ook al blijft ze op de achtergrond hangen als een schimmige aanwezigheid.

Het is stil in de kamer, zo stil dat er een heel eigen geluid ontstaat. Het is hoorbaar in de afwezigheid van de ademhaling van mijn Schaduwen, van hun piepkleine bewegingen wanneer ze rusteloos zijn, van de woorden die ze elkaar toefluisteren. Het is een oorverdovende stilte. Ik draai me eerst op

mijn ene zij en dan op de andere. Ik huiver en trek de deken strakker om me heen; ik voel de warmte van Cress' aanraking weer en schop de deken van me af tot hij in een hoop op de vloer ligt.

Voorlopig zal de slaap niet komen. Ik rol uit bed en pak de dikke wollen cape die Dragonsbane in mijn hut heeft laten liggen. Ik trek hem aan over mijn nachthemd en verdrink er bijna in. Hij hangt warm en vormloos tot op mijn enkels. De stof rafelt hier en daar en is zo vaak hersteld dat ik betwijfel of er nog iets van de oorspronkelijke cape over is, maar toch heb ik hem liever dan de prachtige zijden jurken die de Kaiser me altijd liet aantrekken.

Zoals gewoonlijk laait bij de gedachte aan de Kaiser een vurige woede op in mijn buik die me verschroeit en mijn bloed in lava verandert. Het is een gevoel dat me angst aanjaagt, maar tegelijkertijd koester ik het. Blaise heeft me ooit beloofd dat ik het vuur zal aansteken dat het lichaam van de Kaiser in as verandert en ik denk dat dit gevoel pas zal afnemen wanneer ik dat heb gedaan.

VEILIG



DE GANGEN OP DE *SMOKE* zijn stil en verlaten; er is niemand te bekenen. Het enige geluid is het zachte gebonk van voetstappen boven mijn hoofd en het gedempte geraas van golven die kapotslaan tegen de romp. Ik loop de ene gang na de andere in, op zoek naar een manier om boven op het dek te komen, maar realiseer me dat ik hopeloos ben verdwaald. Hoewel ik het idee had dat ik de indeling van het schip aardig begreep tijdens de rondleiding die *Dragonsbane* me eerder op de avond heeft gegeven, ziet alles er op dit tijdstip heel anders uit. Ik kijk achterom en verwacht een glimp op te vangen van een van mijn *Schaduwen*, maar besef dan dat ze er niet meer zijn. Er is niemand.

Tien jaar lang drukte de aanwezigheid van anderen als een zware last op mijn schouders die me bijna verstikte. Ik verlangde gretig naar de dag dat ik die last eindelijk van mijn schouders kon werpen en alleen kon zijn. Nu mis ik dat voortdurende gezelschap een beetje. Mijn *Schaduwen* zouden in elk geval hebben voorkomen dat ik steeds verdwaal.

Nadat ik nog een paar keer een hoek ben omgeslagen, zie ik eindelijk een trap die naar het dek leidt. De treden zijn gammel en kraken luid, en ik klim voorzichtig naar boven, doodsbang dat iemand het zal horen en achter me aan komt. Ik moet mezelf er telkens aan herinneren dat ik niet stiekem ergens naartoe sluip en dat het me vrij staat om te gaan en staan waar ik wil.

Ik duw de deur open. De zeewind beukt in mijn gezicht en jaagt mijn haar alle kanten op. Ik strijk het met een hand glad om het uit mijn ogen te houden en trek met de andere hand mijn cape strakker om me heen. Ik krijg

pas in de gaten hoe muf de lucht benedendeks is nu er frisse lucht in mijn longen komt.

Op het dek zijn een paar bemanningsleden aan het werk, een kleine nachtploeg die ervoor moet zorgen dat de *Smoke* niet midden in de nacht uit koers raakt of zinkt, maar ze zien er allemaal zo moe uit en zijn zo geconcentreerd bezig dat ze me niet meer dan een korte blik gunnen wanneer ik voorbijkom.

Het is een koude nacht, vooral door de snijdende wind die over het water jaagt. Ik sla mijn armen over elkaar en loop naar de boeg van het schip.

Hoewel ik er nog steeds aan moet wennen om alleen te zijn, is dit iets waar ik nooit genoeg van zal krijgen: de open ruimte overal om me heen. Geen muren, geen beperkingen. Alleen de lucht, de zee en de sterren. De hemel boven me staat vol met sterren, zo veel dat het niet meevalt om er een bepaalde ster uit te pikken. Artemisia heeft me verteld dat navigatieofficieren de sterren gebruiken om het schip de goede kant op te sturen, maar ik kan me niet voorstellen dat zo iets mogelijk is. Het zijn er gewoon te veel om er ook maar enige logica in te kunnen ontdekken.

De boeg van het schip is niet zo verlaten als ik had gehoopt. Vooraan bij de reling staat een eenzame gedaante die met hangende schouders naar de oceaan onder hem staart. Ik weet al dat het Blaise is voordat ik zo dichtbij ben dat ik zijn gezicht kan zien. Hij is de enige die ik ken die er zo sloom bij kan staan met zo'n woeste energie om hem heen.

Er trekt een opgelucht gevoel door me heen en ik versnel mijn pas.

'Blaise,' zeg ik, en ik raak zijn arm aan. De hitte die van zijn huid afstraalt en het feit dat hij op dit tijdstip wakker is, belagen mijn gedachten en trekken ze allerlei kanten op, maar ik weiger eraan toe te geven. Niet nu, nu ik mijn oudste vriend hard nodig heb.

Hij draait zich verbaasd naar me om en glimlacht even, iets onzekerder dan ik van hem gewend ben. We hebben elkaar niet meer gesproken nadat we aan het begin van de middag aan boord zijn gegaan en eerlijk gezegd zie ik er een beetje tegenop. Hij weet ongetwijfeld dat ik onderweg hiernaartoe onze theekopjes heb verwisseld en hem de thee heb gegeven waar hij een slaapmiddel voor mij in had gedaan. Hij weet ongetwijfeld ook waarom ik het heb gedaan. Het is een gesprek dat ik nu niet wil voeren.

‘Kon je niet slapen?’ vraagt hij. Hij kijkt even om zich heen voordat hij mij weer aankijkt. Hij doet zijn mond open, maar doet hem ook weer dicht. ‘Het kan best lastig zijn om te wennen aan slapen op een schip. Vanwege al dat geschommel en het geluid van de golven...’

‘Daar komt het niet door,’ zeg ik. Ik wil hem over mijn nachtmerrie vertellen, maar kan me zijn reactie al voorstellen. *Het was maar een droom*, zal hij zeggen. *Het was niet echt. Cress is hier niet, ze kan je niets aandoen.*

Dat is inderdaad waar, maar toch lukt het me maar niet om het te geloven. En wat nog erger is: ik wil niet dat Blaise weet dat Cress in mijn gedachten rondspookt en dat ik me enorm schuldig voel over wat ik haar heb aangedaan. Wat Blaise betreft bestaat er geen enkele twijfel: Cress is de vijand. Hij zou mijn schuldgevoel niet snappen en hij zou het verlangen dat zich diep in mijn buik heeft genesteld al helemaal niet snappen. Hij zou niet snappen hoe erg ik haar mis, zelfs nu.

‘Ik had je niets verteld over Dragonsbane,’ zegt hij na een korte stilte, niet in staat om me aan te kijken. ‘Ik had je moeten waarschuwen. Het zal een onaangename schok voor je zijn geweest om een vreemde te ontmoeten met het gezicht van je moeder.’

Ik leun naast hem op de reling en we turen allebei naar de golven die tegen de romp van het schip klotsen.

‘Waarschijnlijk had je het me ook wel verteld als ik onze koppen thee niet had verwisseld,’ merk ik op.

Hij zwijgt, zodat het enige geluid afkomstig is van de zee. ‘Waarom heb je dat eigenlijk gedaan?’ vraagt hij dan zacht, alsof hij niet goed weet of hij het antwoord wel wil horen.

En ik weet niet goed of ik het hem wel wil geven, maar iets in me klampt zich vast aan de hoop dat hij het zal weglachen en me zal zeggen dat ik het helemaal mis heb.

Ik haal diep adem om rustig te blijven. ‘Toen Erik me voor ons vertrek uit Astrea uitlegde wat berserkers zijn, heeft hij het ook over de symptomen gehad,’ zeg ik langzaam.

Blaise verstijft, maar hij kijkt me niet aan en hij onderbreekt me ook niet, dus ik ga verder.

‘Hij zei dat hun huid heel warm wordt en dat ze langzaam maar zeker de controle over hun gaven verliezen zodra hun mijngekte verergert. Hij zei dat ze niet slapen.’

Blaise ademt onrustig uit. ‘Zo eenvoudig is het niet,’ zegt hij zacht.

Ik schud mijn hoofd om helder te kunnen nadenken, zet me dan af tegen de reling en sla mijn armen over elkaar. ‘Je bent gezegend,’ zeg ik tegen hem. ‘Daarom heb je de mijn overleefd; daarom heb je al die jaren na je vertrek overleefd. Je kunt geen...’ Ik kan mezelf er niet toe zetten om het woord hardop uit te spreken. *Mijngekte*. Het is maar één woord, het zijn maar drie lettergrepen, elk op zich tamelijk onschuldig. Maar samen wegen ze heel zwaar.

Ik wil dolgraag dat hij zegt dat ik gelijk heb, dat het natuúrlijk geen mijngekte is en dat het natuúrlijk niet dodelijk is. Maar hij zegt niets. Hij blijft verward staan, met zijn ellebogen op de reling geleund en zijn handen stevig dichtgeknepen voor zich.

‘Ik weet het niet, Theo,’ zegt hij ten slotte. ‘Ik denk niet dat ik... ziek ben,’ zegt hij, net als ik niet in staat om ‘mijngekte’ hardop uit te spreken. ‘Maar ik heb ook nooit het gevoel gehad dat ik gezegend was.’

De bekentenis komt in een fluistering over zijn lippen en verdwijnt in de nachtelijke lucht om nooit meer ter sprake te worden gebracht. Ik vraag me af of dit de eerste keer is dat hij de woorden hardop heeft gezegd.

Ik raak zijn schouder aan en dwing hem om me aan te kijken. Dan vlij ik een hand tegen het litteken op zijn wang, dat Glaidi hem samen met zijn gave heeft geschonken. ‘Ik heb gezien wat je kunt, Blaise,’ zeg ik. ‘Glaidi heeft je gezegend, dat weet ik gewoon. Misschien is jouw kracht wel anders dan die van andere Wachters, maar dat... dat is het niet. Het is veel meer. Dat móét wel.’

Hij kijkt alsof hij ertegen in wil gaan, maar dan legt hij zijn hand op die van mij en laat hem daar liggen. Ik probeer niet te denken aan hoe warm zijn huid is.

‘Waarom kon je niet slapen?’ vraagt hij.

Ik kan hem niet over de nachtmerrie vertellen, maar ik kan ook niet tegen hem liegen. Ik kies voor de middenweg: een gedeeltelijke waarheid.

‘Ik kan niet slapen wanneer ik alleen ben,’ antwoord ik, alsof het echt zo eenvoudig is. We weten allebei dat het niet zo is.

Ik wacht op zijn oordeel, op zijn reactie dat dit belachelijk is, dat ik mijn Schaduwen, die tot voor kort alles wat ik deed gadesloegen, niet hoor te missen. Maar natuurlijk zegt hij dat niet. Hij weet heel goed dat ik dat niet bedoel.

‘Ik wil wel met je slapen,’ zegt hij, maar hij realiseert zich meteen wat hij heeft gezegd. Het is te donker om het met zekerheid te kunnen zeggen, maar volgens mij worden zijn oren rood. ‘Ik bedoel... nou ja, je weet wel wat ik bedoel. Ik wil wel bij je blijven, als dat helpt.’

Ik glimlach mat. ‘Dat denk ik wel,’ zeg ik, en omdat ik de verleiding niet kan weerstaan, voeg ik eraan toe: ‘Ik zou nog beter slapen als jij ook probeerde te slapen.’

‘Theo,’ zegt hij met een diepe zucht.

‘Ja, ik weet het,’ zeg ik. ‘Zo eenvoudig is het niet. Het zou gewoon fijn zijn als het dat wél was.’

Wanneer Blaise en ik naar mijn hut lopen, voel ik de blikken van de bemanning op ons gericht. Ik kan me wel voorstellen hoe dit er in hun ogen moet uitzien: wij tweeën die op dit tijdstip samen ergens naartoe gaan. Tegen zonsopgang zullen ze allemaal rondbazuinen dat Blaise en ik geliefden zijn. Ik zou liever hebben dat mensen helemaal niet over me praten, maar als dit het gerucht over Søren en mij overstemt, zou ik dat niet erg vinden.

Een romance met Blaise is een veel beter gerucht, omdat het er een is dat de bemanning enthousiast zal steunen, al was het alleen maar omdat hij Astreaans is. En hoe meer steun ik van de bemanning krijg, hoe beter. Ik zal niet snel vergeten hoe laatdunkend Dragonsbane deed toen ik aan boord kwam en dat ze tegen me praatte alsof ik een onmondig kind was in plaats van een koningin. Háár koningin. Ik ben bang dat het alleen maar erger zal worden.

Ik dwing mezelf om deze gedachtegang stop te zetten. Sinds wanneer ben ik zo achterbaks? Ik heb gevoelens voor Blaise en ik weet dat hij ze ook voor mij heeft, maar daar heb ik niet eens bij stilgestaan. Ik ben meteen plannen gaan smeden, heb meteen bedacht hoe hij in mijn politieke voordeel kan worden gebruikt. Hoe ben ik zo geworden?

Ik denk nu net als de Kaiser. Deze gedachte jaagt een huivering door mijn lijf.

Blaise voelt het. ‘Is er iets?’ vraagt hij, terwijl ik de deur van mijn hut openduw en hem binnenlaat.

Ik draai me om en kijk hem aan, en verdrijf de stem van de Kaiser uit mijn hoofd. Ik denk niet langer aan wie ons samen naar binnen heeft zien gaan, wat ze over ons zullen zeggen of hoe ik er voordeel uit kan halen. Ik denk niet langer aan waar we het zo-even over hadden. Ik denk alleen maar aan ons, met ons tweeën in een kamer.

‘Dank je wel dat je bij me wilt blijven,’ zeg ik, in plaats van de vraag te beantwoorden.

Hij glimlacht kort en wendt zijn blik af. ‘Ik moet jou juist bedanken. Ik deel een hut met Heron en hij snurkt zo hard dat het hele schip ervan trilt.’

Ik lach.

‘Ik ga wel op de vloer liggen,’ zegt hij.

‘Nee,’ zeg ik tot mijn eigen verbazing.

Hij spert zijn ogen iets verder open en kijkt me aan. Het voelt alsof we een eeuwigheid in een roerloze, onbehaaglijke stilte kunnen blijven staan, dus ik verbreek de betovering. Ik doe een stap naar hem toe en pak zijn hand.

‘Theo,’ zegt hij, maar ik druk een vinger tegen zijn lippen voordat hij dit verpest met waarschuwingen die ik niet wil horen.

‘Zou je me gewoon willen vasthouden?’ vraag ik.

Hij zucht en ik weet dat hij nee gaat zeggen, dat hij afstand moet bewaren, omdat ik niet langer zijn jeugd vriendinnetje ben. Ik ben zijn Koningin en daardoor is alles veel ingewikkelder geworden. Daarom speel ik, een beetje goedkoop, mijn laatste troef uit, omdat ik weet dat hij hier geen nee tegen zal zeggen.

‘Dan voel ik me veiliger, Blaise. Alsjeblieft.’

De blik in zijn ogen verzacht en ik weet dat ik beetheb. Zonder een woord te zeggen haal ik mijn hand weg van zijn lippen en trek ik hem mee naar het bed. We passen uitstekend bij elkaar, met zijn lichaam om dat van mij heen gekruld en zijn armen om me heen. Zelfs hier op zee ruikt hij naar haardvuur en specerijen, naar thuis. Zijn huid is koortsachtig warm, maar ik doe mijn best om er niet aan te denken. Zijn hartslag trilt zacht kloppend door me heen en neemt het ritme van dat van mij aan, en ik laat me erdoor in slaap sussen.

FAMILIE



WANNEER IK WAKKER WORD, IS Blaise weg en de kamer is heel koud zonder hem. Er ligt een briefje op het kussen naast mijn hoofd.

Moest vanochtend zwabberen. Zie je vanavond.

Liefs,

Blaise

Liefs. Het woord blijft door mijn hoofd malen terwijl ik mijn pluizige haar probeer te fatsoeneren en mijn gekreukte kleren rechttrek. In een ander leven zou ik beven van opwinding om zo'n woord, maar nu valt het helemaal verkeerd. Het duurt even voordat ik erachter ben waarom: zo ondertekende Søren zijn brieven aan mij ook altijd.

Ik doe mijn best om niet te lang aan Søren te denken. Hij leeft en is veilig, en dat is alles wat ik op dit moment voor hem kan doen. Het is meer dan hij verdient na wat hij in Vecturia heeft gedaan, waar zijn handen zo besmeurd zijn geraakt met bloed dat ze nooit meer helemaal schoon zullen worden.

Hoe zit het eigenlijk met jouw handen? fluistert een stemmetje in mijn hoofd. Het klinkt als Cress.

Ik trek de zware werkschoenen aan die Dragonsbane me heeft gegeven. Ze zijn een maat te groot en klossen tijdens het lopen, maar ik mag niet klagen, al helemaal niet omdat ik, in tegenstelling tot Blaise, geen taken toebedeeld heb gekregen op het schip. Tijdens de rondleiding die Dragonsbane me gisteren heeft gegeven, heeft ze uitgelegd dat iedereen een vaste dagelijkse taak heeft gekregen om zijn onderhoud te verdienen. Heron draait elke dag een dienst in de keuken en Artemisia moet elke dag een paar uur de zeilen bedie-

nen. Zelfs de kinderen voeren lichte taken uit, zoals water inschenken tijdens de maaltijden of allerlei klusjes opknappen voor Dragonsbane.

Ik heb Dragonsbane gevraagd wat ik kon doen om te helpen, maar ze glimlachte alleen maar en klopte neerbuigend op mijn hand.

‘Jij bent onze Prinses. Meer hoeft je niet te doen.’

Ik ben jullie Koningin, had ik willen antwoorden, maar de woorden weigerden zich te vormen in mijn mond.

Wanneer ik op het dek stap, staat de zon verrassend hoog aan de hemel en het licht is zo fel dat het me bijna verblindt. Hoe lang heb ik geslapen? Het moest haast wel tegen het middaguur lopen en het is een drukte van jewelste op het schip. Ik zoek het overvolle dek af naar een gezicht dat ik ken, maar ik zie slechts een zee van onbekenden.

‘Uwe Majesteit,’ zegt een man die haastig met een emmer water in zijn hand langs me loopt met een korte buiging. Ik doe mijn mond open om antwoord te geven, maar voordat ik iets kan zeggen, maakt een vrouw een kniebuiging en herhaalt ze de woorden van de man.

Na een tijdje begrijp ik dat ik beter kan glimlachen en knikken bij wijze van antwoord.

Ik loop knikkend en glimlachend over het dek, op zoek naar iemand die ik ken, maar wanneer ik eindelijk een bekend paar ogen zie, wou ik maar dat ik dat niet had gedaan.

Nadine, de moeder van Elpis, staat met een zwabber in haar hand onder het grootzeil het dek te schrobben, maar verstijft wanneer ze me ziet. Uit de zwabber die in de lucht blijft hangen, druipt grauw water. Haar ogen boren zich in die van mij, maar haar gezicht blijft ondoorgrondelijk. Ze lijkt zo veel op haar dochter dat het me van mijn stuk bracht toen ik haar voor het eerst ontmoette: hetzelfde ronde gezicht met dezelfde diepliggende donkere ogen.

Toen ik haar gisteravond na Dragonsbane’s rondleiding over Elpis vertelde, zei ze ondanks haar tranen de juiste dingen. Ze bedankte me, omdat ik had geprobeerd het leven van haar dochter te redden, omdat ik een vriendin voor haar was geweest en omdat ik had gezworen wraak te nemen op de Kaiser, maar de woorden deden leeg aan en ik had liever gehad dat ze tegen me tekeer was gegaan en me ervan had beschuldigd dat ik Elpis zelf had ver-

moord. Ik vermoed dat het een opluchting zou zijn geweest om mijn schuldige gedachten door iemand anders verwoord te horen.

Ze maakt haar blik van me los en focust zich weer op de zwabber, waarmee ze ruw over het dek schrobt alsof ze er een gat in wil maken.

‘Theo,’ zegt een stem achter me, en ik ben zo dankbaar voor de afleiding dat het even duurt voordat het tot me doordringt dat Artemisia me roept.

Ze staat bij de reling van het schip in een outfit die op die van mij lijkt, een strakke bruine broek en een wit katoenen shirt, maar haar staan ze beter, alsof ze er zélf voor heeft gekozen om ze te dragen en niet omdat er geen andere keus is. Ze staat met gestrekte armen naar het water toe gedraaid, maar haar gezicht is naar mij gekeerd. Haar haren hangen om haar schouders in verwarde witte golven die in felblauwe punten eindigen. De haarspeld met Waterstenen die ik van Crescentia heb gestolen, zit diep in haar haren gestoken en de donkerblauwe stenen glinsteren in het zonlicht. Ik weet dat ze onzeker is over haar haren en doe mijn best om er niet naar te staren, maar dat valt niet mee. Op haar heup hangt een schede met daarin een dolk met filigreinwerk op het gouden handvat. Heel even denk ik dat het die van mij is, maar dat kan niet. Ik heb die van mij zo-even nog in mijn hut zien liggen, weggestopt onder het kussen.

Ik heb niet meteen door wat ze aan het doen is. De Waterstenen in haar haren glinsteren helemaal niet in het zonlicht, maar gloeien vanbinnen, omdat Artemisia ze gebruikt. Wanneer ik goed naar haar vingers kijk, zie ik de magie er bijna uit vloeien, ragfijn als oceaanlevel.

‘Wat doe je?’ vraag ik, terwijl ik voorzichtig naar haar toe loop. Ik mag graag denken dat ik niet bang ben voor Artemisia, maar het zou dom zijn om het níét te zijn. Ze is een angstaanjagend wezen, ook zonder haar magie.

Ze schenkt me een ondeugend lachje en rolt met haar ogen. ‘Mijn moeder vindt dat we sneller moeten varen voor het geval de Kalovaxiërs ons achtervolgen,’ zegt ze.

‘Dus heeft ze jou om hulp gevraagd?’

Artemisia begint te lachen. ‘Welnee, mijn moeder zou nooit iemand om hulp vragen, zelfs mij niet,’ antwoordt ze. ‘Nee, ze heeft het me bevolen.’

Ik leun naast haar tegen de reling. ‘Ik dacht dat jij nooit bevelen van anderen aannam,’ merk ik op.

Ze zegt niets en haalt alleen haar schouders op.

Ik staar naar de golvende blauwe watervlakte die zich voor ons uitstrekt zo ver het oog kan zien. In het kielzog van de *Smoke* kan ik de andere schepen van Dragonsbane's vloot ontwaren. 'Wat ben je precies aan het doen?' vraag ik na een korte stilte.

'Ik beweeg het getij in ons voordeel,' zegt ze, 'zodat het met ons mee stroomt, niet tegen ons in.'

'Daar is heel wat kracht voor nodig. Weet je zeker dat je dit in je eentje afkunt?'

De vraag is niet beledigend bedoeld, maar Artemisia reageert stekelig. 'Het is niet zo moeilijk als het lijkt. Je duwt tegen een natuurlijke watermassa om hem te laten doen wat hij toch al wil doen, alleen verander je de richting. Je keert in feite letterlijk het tij. En het is niet alsof ik de hele Calodeaanzee verander, alleen maar het gedeelte rondom onze vloot.'

'Ik vertrouw op jouw oordeel,' zeg ik tegen haar. Er valt een stilte en ik sla haar gade, terwijl ze werkt; haar handen bewegen sierlijk door de lucht voor ons en de magie stroomt als ijle zeenevel onafgebroken uit haar vingers.

Ze is mijn nicht, bedenk ik opeens, ook al geloof ik niet dat die gedachte ooit minder lachwekkend zal worden. We zijn totaal verschillend, maar onze moeders waren zussen. Tweelingzussen zelfs.

Toen ik haar voor het eerst ontmoette, had ze haar haren van het wit met knalblauw dat kenmerkend is voor de Watergave veranderd in donkerbruin met een rode gloed erin, net als dat van mij. Ik dacht dat ze me bespotte of probeerde om me een onbehaaglijk gevoel te geven, maar het moet haast wel haar echte haarkleur zijn geweest voordat ze werd gezegend, dezelfde haarkleur als die van haar moeder, mijn moeder en mij. Waarschijnlijk heeft ze vanaf het begin geweten dat we nichtjes waren, maar ze heeft er nooit iets over gezegd.

Hetzelfde bloed stroomt door onze aderen, denk ik in mezelf, en wát voor bloed!

'Heb je weleens gedacht dat het best vreemd is dat we afstammen van de vuurgod, maar dat jij bent uitverkoren door de watergodin?' vraag ik haar na een tijdje.

Ze kijkt me van opzij aan. ‘Niet echt,’ zegt ze. ‘Ik ben niet echt spiritueel, dat weet je. Misschien stammen we inderdaad af van Houzzah of misschien is dat slechts een mythe die de claim van onze familie op de troon kracht moet bijzetten. Ik geloof hoe dan ook niet dat magie iets te maken heeft met bloed. Heron zegt dat Suta me in haar tempel zag en mij uit alle aanwezigen koos om me deze zegen te schenken, maar ik weet niet of dat antwoord me beter bevalt.’

‘Wat voor antwoord bevalt jou dan wel?’ vraag ik.

Ze gaat er niet op in, maar concentreert zich op de zee voor haar en beweegt haar handen sierlijk als een danseres door de lucht. ‘Waarom ben je zo nieuwsgierig naar mijn gave?’ vraagt ze dan.

Ik haal mijn schouders op. ‘Zomaar. Ik denk dat dat voor de meeste mensen geldt.’

‘Nee, niet echt,’ zegt ze. Dan fronst ze haar wenkbrauwen, en beweegt ze haar handen met een ruk naar links en weer terug. ‘De meesten zeggen slechts dat ik gezegend ben. Soms kammen ze met hun vingers door mijn haar en dat vind ik echt vreselijk. Maar niemand stelt me er ooit vragen over. Dat leidt namelijk tot praten over de mijn en daar willen ze niets over horen. Het is beter dat ze geloven dat het iets mystieks is wat hun nieuwsgierigheid te boven gaat.’

‘Ik had niet verwacht dat je ervan zou opkijken dat er maar weinig dingen zijn die mijn nieuwsgierigheid te boven gaan,’ zeg ik luchtig, ook al houden haar woorden me nog steeds in hun doornige greep.

Als Artemisia al heeft gemerkt dat ik me slecht op mijn gemak voel, laat ze dat niet merken. ‘Je hebt verschrikkelijk lang geslapen,’ zegt ze in plaats daarvan. Er zit een zekere hatelijkheid in haar opmerking, maar het komt ditmaal niet zo hard aan als anders. Dat was gisteren ook al zo nadat we aan boord waren gegaan van de *Smoke*; ze praatte onduidelijk en was onrustig, iets wat ik nog niet eerder had meegemaakt bij Artemisia. De vinnigheid en het sarcasme die ik van haar gewend ben, zijn nergens te bekennen. In haar moeders schaduw is ze niet helemaal zichzelf.

‘Het was niet mijn bedoeling om uit te slapen. Ik ben een groot deel van de nacht wakker geweest...’